

Репрезентації

«Застиглий вогонь» Петра Сороки

В обласній науковій універсальній бібліотеці нещодавно була репрезентована сьома книга Петра Сороки з оксюморонною назвою «Застиглий вогонь. Денники 2006 року».

Микола Жупинський якимось написав про денники митця, що це висока література. У них відображений кожен прожитий день їх автора. Це книги – осяяння, книги – потрясіння, книги – свята.

«Все, що я можу сказати, я написав у книгах. Кожна нова хвилинка для мене неповторна, і сподіваюся, що піду не по колу, а по спіралі», – пише він.

Письменник проводить години в наполегливій праці. Схоплює стани людської душі, залишаючи сюжет «за бортом». Вважає, що вдало дібрати назву для книги дуже важливо, бо як корабель назовеш, так він і попливе.

Дотримується такого принципу: якщо письменник працює не в своєму жанрі, то він схожий на водія авто, який сів за кермо літака. В деннику Петро Сорока сповідує гімн книзі, бібліотеці, бо мудра людина вчиться в інших, а дурна повчає. Він не прагне позитивних рецензій, слави, потребою його душі є виповісти себе.

На зустрічі письменник сказав: він дякує Богові за те, що на нього не впала і хоч така «яка» слава. Якщо славу можна вважати безсмертям, то наш земляк вірить у безсмертя душі, яка буде літати зі швидкістю думки, бо прагне писати світлу літературу. Петро Сорока вважає великий талант покарою, а більшість талановитих людей – мучениками, тінями. Тому й утверджує в деннику думку дуалістичності світу.

Письменник у творчості єднає національне із вселюдським, живе любов'ю, яка є віссю світобудови, краси. Він пише:

У любові – як в озонному шарі,

Хочеш жити – люби.

Хочеш осягнути вічне життя – люби,

Хочеш бути щасливим – люби.

Люби – і все інше дасться тобі.

Юлія ПОЧИНОК.

м. Тернопіль.